

[A. Johansen.]

som jeg kan huske, i hvert Fald saa lang Tid tilbage som ca. 20 Aar; dengang en Ordfører for Det konservative Folkeparti i Folketinget stod op og meget drastisk erklærede: Jeg har i min Mape Oplysninger om en Række Misbrug, men jeg ønsker ikke at forelægge dem, de skal ikke frem, hvis vi kan blive enige. Vore Repræsentanter paa Rigsdagen bad om at faa dem frem. De kom imidlertid ikke, og jeg vil ikke gerne mane Begrebet Harboes Mape frem og bede det ærede Medlem paavise, hvor den manglende Kontrol ligger, fordi jeg tror, han vilde vove sig ind paa et Felt, hvor han mangler Kendskab til at kunne bedømme Forholdene rigtigt.

Jeg vil endnu blot til det ærede 11te tingvalgte Medlem (M. C. Jensen) sige — den højtærede Socialminister har i øvrigt svaret paa Spørgsmaalet —, om det ikke er rigtigt, at der inden for Fiskeriet allerede gennem lang Tid har været kapitalstærke Aktieselskaber, som maaske ikke altid lønner deres Arbejdere paa den Maade, hvorpaa almindelige Fiskere lønner deres Medhjælpere. Jeg ved, at i Esbjerg, hvor Spørgsmaalet Arbejdsløshedskasse har været rejst, er Forholdet det, at de Fiskere, som er Medhjælpere om Bord i Kutterne, afmønstres, saa snart de kommer til Havn, og ikke som andetsteds medvirker ved videre Pasning af Redskaber o. s. v. De er med andre Ord stillet paa samme Maade som Folk, der gaar ud fra en Fabrik, og for deres Vedkommende kan jeg egentlig ikke se, der mangler noget med Hensyn til at kunne skelne Arbejde fra Arbejdsløshed. Det, som jeg nu, da det ærede Medlem er til Stede, gerne vil pege paa, er da dette, om der ikke har fundet en ret stærk Udvikling Sted, saaledes at der er en betydelig Del kapitalstærke Aktieselskaber, som driver Fiskeriet, og at de, der sejler med Fartøjerne, helt fra Toppen og nedefter, kun er Lønarbejdere for disse Selskaber. Jeg mindes i hvert Fald for Frederikshavns Vedkommende at have faaet en Forklaring af denne Art angaaende vore Medlemmer der.

Stensballe: Naar det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) taler om, at det er Pladsforholdene, der ikke mere er tilstrækkelige, men der skal en Tilbygning til, saa ligger det i, at der ikke er den Beskæftigelse, der skulde være, at Problemet er flyttet over fra Beskæftigelse til Understøttelse. Det var netop det, jeg sagde, da jeg talte første Gang, at det er det, vi bebrejder Regeringen.

Det var det, den nuværende højtærede Statsminister i sin Tid bebrejdede os andre. Men det kan jo dog ikke være Grundlag nok for os til at gaa ind paa en yderligere Udbygning af Understøttelserne ud over den, vi var inde paa i 1932. Hvis der havde været Tale om at rette mindre Ting eller den Slags! Men her er jo Tale om en helt anden principiel Udformning af Problemet. Derfor maa jeg over for den højtærede Minister fastholde mine Udtalelser, men jeg vil dog gerne knytte et Par Bemærkninger til enkelte Punkter i Ministerens Svar.

Den højtærede Minister forsvarede Ændringen i § 17, Stk. 2 — altsaa det, der her i Forslaget hedder § 12 b. — og sagde, at denne Ændring skyldtes, at Vilkaarene for Arbejdet ude omkring i Sognekommunerne var saa daarlige, at Betalingen nærmede sig Understøttelsesgrænsen. Ja, vi ved alle sammen, at der enkelte Steder for saa vidt har været budt daarlige Vilkaar. Vi ved ogsaa, at Forhold af den Art har været til Afgørelse baade i Socialministeriet og i Nævnet, og jeg tror, at i de fleste Tilfælde er der blevet truffet en meget rimelig Ordning. Men det kan dog ikke være Grundlag nok til at foretage denne Ændring og foreskrive, at nu skal Kommunerne rette sig efter, i et og alt underkaste sig de Vilkaar, der fastsættes i Overenskomster mellem nogle og andre — hvem det er, ved jeg ikke, det er et underligt Begreb i hvert Fald. Derfor maa jeg fastholde de Udtalelser, jeg før fremkom med. Jeg har i hvert Fald set Overenskomster med Folk, som jeg slet ikke kunde erkende var Arbejdsgivere. Jeg tror, det bliver meget skæbnesvangert, hvis denne Bestemmelse gennemføres. Tiden vil vise det — at diskutere det kan jo ikke hjælpe stort.

Den højtærede Minister nævnte, hvor meget Arbejderne ofrer. Ja, men hvilke Fordele faar de ikke? Det maa man ogsaa spørge om. At det, Arbejderne selv ofrer, skulde være saa overordentlig meget, kan jeg ikke erkende. Arbejdernes Bidrag bliver, efter hvad Ministeren udtalte, forhøjet med 6—7 pCt., men Arbejdsgivernes med 350 pCt. Der er dog en Forskel! Den højtærede Minister glemmer ganske, at medens Arbejderne i Almindelighed ikke betaler nogen stor Skat, forholdsvis, saa betaler Arbejdsgiverne en endogsaa meget høj Skat og en stedse stigende Skat. Men det kan jo heller ikke hjælpe at diskutere det længere; det er vedtaget, at det skal være saadan, og det bliver gennemført saadan. Jeg vil blot tilføje, at om et Aars Tid vil sikkert